

3 Om at tiltrække folk, gennem accept

Egoet søger anerkendelse. Folk søger anerkendelse. Vi gennemgår alle en proces, hvor vi lærer vore børn at gøre små kunster, og vi klapper dem på hovedet og giver dem et stykke chokolade. "Mor, gjorde jeg det godt nok?" "Ja, du gjorde det godt nok." Klap, klap.

Familien er det sted, hvor egoet lærer at søge anerkendelse. Når så personen bliver voksen, går han eller hun ud i verden og søger anerkendelse fra alle og enhver. Egoet påvirkes af alt det, andre forventer. Hvorfor? Fordi det er dumt. Hvorfor skulle det falde for sådan et trick? Det gør det altså bare - hele tiden.

"Vi vil have, at du gør det og det, ellers elsker vi dig ikke. Vi vil have, at du vasker op."

"Mener I, at jeg skal?"

"Ja, vi vil have, at du vasker op."

"Bare I dag?"

"Nej, hver dag."

"Bare én tallerken?"

"Nej, to hundrede og en og halvfems, hver dag."

"I en hel uge?"

"Nej, resten aflivet!"

"Er det det, jeg skal gøre, for at I vil elske mig?"

"Ja, når du har bevist over for os, at du er dum nok til at gøre det, så vil vi elske dig."

Den mandlige version lyder sådan: "Vi vil have, at du er ude fra klokken ti om morgenen til solopgang, fræser op og ned ad motorvejen, knokler som en sindssvag 19 timer om dagen med alle mulige ideer om at arbejde hårdt, kommer slæbende hjem med bøfler eller kontanter eller

juks, for at vi her hjemme kan føle os trygge. Hvis vi så føler os sikre og trygge, bare fordi du slæber nogle bøfler hjem, så vil vi elske dig."

Så det mandlige ego siger: "Fint." Han tøffer af sted og dør! Og så siger de: "Harry døde på motorvejen, 42 år gammel - med 3 bøfler på bagsædet."

Sagen er, at vi konstant forsøger at opnå anerkendelse fra andre, fordi vi ikke har lært at anerkende os selv. Vi plejer samtidig at bruge en masse penge, køber vildt ind og giver penge væk i håbet om, at disse handlinger på en eller anden måde vil gøre os accepterede. I Australien lagde jeg mærke til, at gennemsnitsmanden var meget optaget af tanken om, at få folk til at betragte ham som en "flink fyr". I forsøget på at opnå andres anerkendelse afgiver han noget af sin styrke og udsætter sig derved for manipulation.

Enten accepterer andre dig, eller også gør de det ikke. Du kom ikke her for at blive manipuleret, bare for at andre kunne være glade. Du er, hvad du er, og du kan ændre det. Men først må du acceptere det, fordi det er sandt. For at acceptere dig selv behøver du ikke starte et kæmpe egotrip, men du bliver nødt til at komme til et punkt, hvor du er tilfreds med dig selv.

Ingen af os er fuldkomne, ellers ville vi ikke være her. Værdien i søgningen ligger netop i, at meget af den ligger forude, men så længe du gør fremskridt, kan du slå dig til tåls med den kendsgerning, at du ikke har det hele samlet på én gang. Du kan glæde dig over, at du somme tider kommer for sent, eller at du lejlighedsvis sårer nogen, eller at din check er dækningsløs, eller hvad ved jeg.

Vi er tilbøjelige til at blive tiltrukket af andres opfattelser, og vi accepterer dem gladeligt. Så næste gang du betaler købmanden med en gummicheck, skal du - i stedet for at føle dig ussel og lytte til alt det, han siger om din manglende realitetssans - smile venligt, trække på skulderen og sige: "Ak ja, alle de gummichecks, de hopper rundt over alt." Du er evig, udødelig og uendelig. At du ikke kan regne, er blot en ubetydelig fejl.

Når du kan acceptere dig selv og har det godt således, så begynder verden at acceptere dig. Og når dine checks er dækningsløse, undskylder de på dine vegne og siger, at det sikkert ikke var din fejl. Det er først, når du føler dig usikker på dig selv, at andre ikke bryder sig om dig. Har du nogensinde tænkt på hvorfor?

Fordi mennesker, som ikke accepterer sig selv, grundlæggende er meget usikre, og denne usikkerhed overføres på andre, som så reagerer negativt, fordi det minder dem om deres egen sårbarhed.

Du kan se dette tydeligt hos mennesker, der spiller "offer". De udsender konstant en "stakkels mig" energi i håb om at vinde andres kærlighed ved at spille på deres følelser. Men den teatraliske offerrolle virker ikke, for mens den anden fortæller dig ugens høst af rædselsberetninger, opdager du ofte, at du bliver mere og mere vred. Du får lyst til at stikke den pågældende en på skrinet og sige: "Lad mig hjælpe dig lidt. Lad mig hoppe på dit hoved. Lad mig slå dig i øjet med det våde håndklæde her. Hvordan føles det så? Er du glad? Den er kun kvart over ni. Jeg kan sikkert arrangere et nyt overfald omkring frokosttid, hvis det passer dig."

For at blive velhavende er du nødt til at blive god til at acceptere - rigtig god, og ved at acceptere dig selv bliver det lettere. Selvfølgelig er der tonsvis af stenrige mennesker, som ikke accepterer sig selv et sekund, men er der noget ved at have penge og samtidig have det skidt? Jeg har aldrig kunnet se nogen fornuft i alle de kriser med skyldfølelser og mindreværds komplekser, som folk gennemgår. Jeg kan se, hvorfor de gennemgår dem, og hvordan det opstod, men jeg synes, at de burde give sig selv en rimelig chance. Så svært er det heller ikke at sige stop.

Forsøget på at leve op til andres forventninger suger kraften ud af dig. Det virker som en konstant påmindelse om, at du ikke har styr på dit eget liv. Derfor er det bedre, at du går ud i verden, lever på din egen måde langt borte fra det sociale pres og laver en masse dumme fejl, end at du lever i et lille samfund, hvor alle kender alle, og du lader dig besnære af de andres meninger.

Det kan godt være, at du får gode råd, men det er vigtigt, at du gør disse råd til dine egne. Det skal være det, du selv har lyst til, og det skal udspringe af dine egne ideer og fra din måde at leve på, ikke fra andres motivationer. Når du bliver centreret og finder ud af, hvem du er, og er tilfreds med det, så begynder du at trække dig ud af verdens generelle skæbne. Du bliver et sandt individ og kører din egen spirituelle bus, så at sige. Dette er virkelig vigtigt, for tik-taks verden er på vej lige mod en mur, og hvis du bare følger med som en anden sinke, så hviler du i den kollektive skæbne i stedet for i en friskere og mere befriende skæbne, der tilhører dig selv. Du har mulighed for at foretage ændringer i dit liv uden andres indblanding. Det er dig, der befrier dig selv for at ændre dig selv.

Normalt er egoet/personligheden imod ændringer. Derfor har det ikke nogen følelsesmæssig styrke, når ændringen endelig indtræffer. Ofte har egoet så megen følelsesmæssig energi investeret i status quo, at det føler sig som status quo selv. Hvis så virkeligheden ændrer sig eller kollapser, så kollapser egoets liv også. Derfor ser man børshandlere foretage halsbrækkende styrtdyksoperationer, når aktierne falder.

I livets dollardans er accept nøgleordet i de fleste tilfælde. Det er den hindring, der holder så mange tilbage. Dens psykiske understrøm tvinger dem til at kravle langsomt fremefter. Når du kan acceptere dig selv, kan du begynde at se på, hvor meget accept, du tilbyder andre.

Spidsfindigheden her består i ikke at frembringe en afvisende indstilling til andres handlinger, også selv om du er uenig med dem. For hvis du udsender negative aggressioner, ødelægger det din egen flydende og strømmende bevægelse. Du kan ikke bruge tyve minutter på at fable om, hvor rådden din nabo er, uden at denne kritik bliver en del af din egen virkelighed. Dit indre jeg, der eksisterer som en del af alt, har svært ved at skelne mellem dig og din nabo. Det har en tendens til at tro, at hvad du siger om en anden, faktisk er noget, du mener om dig selv.

(Selv) accept er grundlaget for at modtage.

Så på samme måde, som du bør give dig selv en rimelig chance, bør du give dine omgivelser et endnu bedre tilbud, for de har måske ikke den fordel at være et lyslevende geni som dig. Desuden er det en god øvelse i selvaccept at tillade andre at være lige så dumme, som de har lyst til, og lige så længe, de har lyst. Så bliver du hurtigere mere tolerant over for dine egne fejl og mangler.

Accept er grundlaget for at modtage, og det er også den måde, du tiltrækker andre på, for hvis du kan acceptere dig selv og andre, så vil der være fred og ro omkring dig. Denne energi udstråler en usædvanlig kraft, og andre fascineres af den. De føler sig trygge i dens nærhed og tiltrækkes automatisk af den. Ved at være tolerant over for andre, befrier du dig selv.

For at sætte dit økonomiske aktivitetsniveau i vejret må du også åbne op for at kunne modtage, og du må sikre dig, at ingen del af dit intellekt eller af dit indre selv er imod det.

Fyren der skrev, at det er mere velsignet at give end at modtage, var ham der modtog! I den evige indre virkelighed er der ingen forskel - ingen af delene er højere eller lavere. Både det at give og det at modtage er energi i bevægelse, men det er alt sammen en del af den samme energi. Alt, hvad man behøver at gøre, er at ændre den et eller andet sted. Betragt det således: Hvis du tog en million liter vand op fra havet ud for Californien og smed det ud igen ved Seattle, ville det ikke have nogen indvirkning på stillehavsvandets totale mængde eller kvalitet eller beskaffenhed.

Selv hvis du hældte den samme vandmængde ud over Seattle selv, ville det ikke gøre den store forskel. Borgerne der er vant til det! Det er det eneste sted i verden, hvor skyerne hænger i nul meters højde, og regnen falder nedefra og op.

Sagen er, at hvis du accepterer, at der kun er én form for energi i alt, så findes der på energiplan ikke noget, der hedder at give og at modtage - der er kun energi, som bevæger sig rundt inden i sig selv. Det er kun egoet, der opfatter tingene som adskilte. Egoet siger: "Bilen overgik fra

Peter til Susan." Men på et uendelighedsplan er det hverken Peters eller Susans bil; den er en del af alt. Den er. Det er irrelevant, hvis navn, der står på kontrakten.

Det betyder, at i tingenes uendelighed er alle penge i verden i realiteten dine. Du kan i det mindste begynde at føle, at det er sådan. Du kan åbne op for tanken om, at det er naturligt for andre at give dig penge og ting. Du kan opfinde øvelser, som kan hjælpe dig til at forstå at modtage. Når du har læst denne bog, vil jeg godt have, at du er så god til at modtage, at vi kan nominere dig til livets "Modtagende Oscar".

Øvelse gør mester, men du kan jo begynde med aldrig at afvise noget. Accepter alt, hvad du får tilbudt af andre, også selv om du ikke har brug for det. Tag imod det. Du kan altid bagefter smide det væk eller give det til en anden, som øver sig i at modtage. Dette er vigtigt, og når du modtager en gave eller en tjeneste eller nogle penge, så vær opmærksom på, hvordan du reagerer. Læg mærke til, om du kan modtage tingen med ynde og naturlighed, eller om du bliver pinligt berørt. Se, om din reaktion er åben eller lukket.

Så næste gang en af dine venner giver dig et psykedelisk, selvlysende slips med en nøgen kvinde, der danser, når du bevæger dig, så accepter det i stedet for at tænke: "Skal jeg brække mig nu eller senere?" Forstå, at det ikke er slipset, der er det vigtigste, men derimod din evne til at tage tingene, som de kommer. Det er din bekræftelse på, at du er værdig til at modtage gaver, at du er åben for at modtage..

Men du må være konsekvent og vedholdende, så de forskellige dele af dig ikke trækker i hver sin retning. Vedtag at acceptere alle de penge, der krydser din vej. Det betyder, at du ikke kan se en penny på fortovet og gå forbi den uden at samle den op. Du må være konsekvent i din bekræftelse og samle hver eneste mønt op, du finder - selv de horrible, der klæber fast til fortovet med tyggegummi. Grunden hertil er, at det kollektivt ubevidste (eller Den Universelle Lov, som jeg ynder at kalde det) ikke kender til begrebet værdi. Hvis du bekræfter: "Jeg har overflod, penge kommer til mig," og så ser en mønt på gaden, du ikke gider samle op, så er det budskab, du dermed udsender, ikke i overensstemmelse

med din bekræftelse, og på den måde underminerer du din overflodsbevidsthed.

Nu kan det jo nogen gange være pinligt at samle en penny op, specielt når man er sammen med venner, for den slags ting gør de ikke. De er alt for betydningsfulde til at modtage noget for intet. Men det, at det er pinligt, er en glimrende træning, for du skal ud over den ide og handle for dig selv, ikke i overensstemmelse med det, som andre kunne tænkes at tænke.

Jeg var for nogle år siden i London vært for en gruppe betydningsfulde forretningsfolk fra USA og havde besluttet at tage dem med til ballet i Det kongelige Operahus i Covent Garden. Jeg syntes, dette ville være en flot måde at vise dem det bedste af det bedste på. På det tidspunkt havde jeg fået forbud mod at køre bil, fordi jeg havde haft for meget blod i mit alkoholkredsløb, så jeg havde købt en Rolls og hyret en chauffør til at klare transportproblemet.

Jeg havde arrangeret det sådan, at chaufføren, som vi kaldte Mikkel Smart, skulle vente i svinget lige uden for operahuset, så jeg efter forestillingen kunne køre mine gæster hen til lidt sen aftensmad. Der var reserveret bord til fem på Trattoria Cost-a-Lotto.

Da jeg kom ud fra operahuset med masser af mennesker, der trængtes, og gæsterne på slæb, begyndte jeg at gå over gaden hen mod bilen. Til venstre for mig lå en penny. Det havde regnet om den aften, så mønten skinnede og reflekterede lyset fra gadelygterne. Et øjeblik havde jeg det indtryk, at mønten faktisk lå der og blinkede og fristede mig til at gå videre. Jeg tøvede og tænkte på, hvad folk ville tænke, hvis jeg bøjede mig ned og gav mig til at fumle rundt mellem deres fødder. Så sagde jeg til mig selv, at en bekræftelse er en bekræftelse, og bøjede mig efter den.

Problemet var, at jeg var halvhjertet, og i stedet for bare at bukke mig ned og samle den åndssvage mønt op, så lavede jeg en slags servitriceniks, som bestod i at holde ryggen rank, bøje ned i knæene og lade hånden falde skødesløst bag sig. Servitricer i Playboy Club lærte at

bruge denne manøvre, så de kunne anbringe en drink på et bord, uden at kunderne kunne stirre ned på deres bryster. Jeg har glemt, hvem der lærte mig det, men noget må være gået tabt i mellemtiden, for den aften gik det helt galt.

Det, der skulle have været et yndefuldt skue, blev til en fiasko. Jeg ramte pennyen med knoerne, og den begyndte en lang tur hen over fortovet, idet den yndefuldt snoede sig ind og ud mellem forskellige kostbare fodbeklædninger. Her skulle jeg være stoppet, men besluttet som jeg var, nægtede jeg at give op. Jeg kastede mig ud efter den omflakkende mønt, fik overbalance og landede på alle fire.

Jeg havde taget et hvidt silkejakkesæt på, guderne må vide hvorfor. Da jeg endelig havde mønten i hånden, havde jeg tilegnet mig det meste af det mudrede vand, der lå på fortovet. I mellemtiden havde Mikkel Smart fået mine gæster gennet ind i vognen, hvor de sad i ophøjet ro og fulgte min pantomime med tilbageholdt forbavselse.

Det var virkelig pinligt, og da jeg kom ind i vognen, følte jeg, at jeg skyldte dem en forklaring. Så jeg fortalte mine amerikanske venner, at penny-rutinen var en gammel britisk skik, som bragte uanede mængder af held. Det fascinerede dem høre om den britiske kulturs mere ukendte sider, og en af dem begyndte endda at tage noter.

Det gik helt fint, indtil en af dem spurgte mig, hvordan denne "penny i rendestenen"-skik var kommet ind i den britiske kultur. Her gik jeg over stregen. Jeg sagde, at det var en skik, som var overleveret fra den elizabethanske periode, og for at illustrere det frembragte jeg et fantastisk sceneri med Elizabeth og Lord Dudley. Jeg tog endda Walter Raleigh med af ren og skær høflighed, idet jeg regnede med, at mine gæster måske ikke vidste så meget om Dudleys affærer. Det varede ikke længe, før jeg lod Dronning Elizabeth, Lord Dudley og Walter Raleigh kravle hen over gulvet i Hampton Court på jagt efter den kongelige penny..

Alle var behørigt imponeret over min viden om de mere obskure dele af den engelske historie. Det var jeg også selv. Jeg følte på en måde, at jeg

havde skabt et historisk øjeblik ved at gengive "pennyen i rendestenen" dens rette plads blandt det engelsktalende folks meriter. Hør blot:

1558: Elizabeth bestiger Englands trone

1559: "Pennyen i rendestenen" træder ind i engelsk historie

Noter blev taget, begivenheder blev sat i system, konversationen døde langsomt hen. Mens Rolls'en stille gled gennem natten og bragte os til vort møde med fet-tucine, linguine og Chianti Classico, tænkte jeg på aftenens begivenheder. Sagt i al hemmelighed, så var jeg stolt af mig selv, skide stolt. Fra tid til anden åbnede jeg diskret min hånd for at få et glimt af den store, men mudrede præmie, mens jeg funderede over, at der ingen grænser er for overflod, når man virkelig har besluttet sig til at gå efter den.

Ved at træne dig op til at modtage får du en spirituel oplevelse, der er så stærk, at den tvinger dig til at åbne dig selv og giver dig mulighed for at se, at der faktisk ingen grænser er for noget. Tænk på det på denne måde: Hvis du er forberedt på at åbne dig, vil du gradvist udtrykke mere og mere energi, og når du udtrykker mere energi, bliver din gave til verden større. Får når du giver af dig selv, tilbyder du verden mod, inspiration og glæde. Når denne energi udgår fra dig og får lov at blande sig med alle den slags mennesker, som nu engang er rundt om dig, vil forholdene helt naturligt blive bedre. Som repræsentant for lyset har du naturligvis ret til at få en lige så stor, om ikke større, mængde energi tilbage. Den, som har, skal mere gives.

Nu kan den energi, som kommer tilbage til dig, optræde som kærlighed eller gunstige muligheder og/eller som gode følelser, som andre nærer for dig. Men noget af den energi vil være cool cash, og det er rart. Og du må være i stand til yndefuldt at acceptere alt, som kommer til dig, og aldrig sætte grænser for det, du er parat til at modtage.

I tik-tak er vi tilbøjelige til at værdsætte tingene i forhold til deres værdi. Det er et naturligt biprodukt af det logiske sind. Vi siger, at "dette blikkenslagerarbejde er 200 dollars værd." Men når du begynder at opfatte dig selv og dine handlinger som energi, og når denne energi har

værdi (dvs. en udvidende, positiv, ubegrænset kvalitet), så er der ikke noget i vejen for, at du kan få en eller anden til at betale dig 5000 dollars for at lave et utæt vandværk.

Du synes måske det lyder usandsynligt, men det betyder bare, at du stadig til en vis grad er programmeret til at tænke i strukturer. Det er kun et spørgsmål om, at du bryder ud og tillader dig selv at se de større muligheder.

Da jeg i 1964 første gang startede med at arbejde, fik jeg job som postdreng i et skibsmæglerfirma i London City. Min enorme løn var 10 pund om ugen. Derfra skulle jeg trække 1.75 pund i skat, 1.50 pund for transport, 1.50 pund for mad og 1 pund for at få mit arbejdstøj rensset. Tilbage havde jeg 4.25 pund om ugen for 40 timers arbejde.

På det tidspunkt tjente britiske rockstjerner omkring 1000 dollars pr. aften. Det svarede til to års løn for mig, og jeg kan huske, at det forekom mig at være en uhørt formue. Jeg overvejede at tage sangtimer, men problemet var, (1) at jeg er tonedøv, og (2) at jeg lyder som en frø i en sæk. Men det var ikke mine manglende sangevner, som afholdt mig fra at tilslutte mig den magiske tusind-pund-på-en-aften-klub. Problemet var, at jeg ikke - i min unge alder - kunne mærke, at jeg havde så meget energi at tilbyde, at andre ville betale klækkeligt for den. Mit forestillingssæt var begrænset til 4.25 pund om ugen eller deromkring. Jeg havde brug for tid til at modnes og vokse i min tænkning.

Da mit job var lige i centrum af Londons finansdistrikt, blev jeg indfanget af følelsen af kommerciel aktivitet. I min frokostpause stod jeg uden for Bank of England eller Børsen og kiggede på alle de betydningsfulde mennesker, som kom og gik. Jeg fulgte aktiemarkedet dag for dag, også selv om jeg under ingen omstændigheder kunne få råd til at købe bare en enkelt aktie. Men jeg gik med i mine følelser, selv om min daværende virkelighed lå langt fra denne verden.

Det tog mig ikke lang tid at finde ud af, at erhvervslivet, ikke sang, var sagen for mig. Jeg forlod jobbet i City, og på mindre end 1000 dage havde jeg etableret mit eget firma, hvor jeg tjente omkring 20.000

dollars om ugen. Jeg mødte mange af de mere kendte popstjerner, og jeg kan huske, at jeg undrede mig over, hvordan de arme stakler kunne klare sig med kun en tusse pr. aften. Der var stadig et par måneder til jeg fyldte 21.

Men alt var ikke lutter lagkage fra det øjeblik. Det tog næsten 15 år for mit sind at acceptere overflod som noget naturligt. Jeg havde til tider fantastisk succes, hvor jeg levede i sus og dus, men der var også perioder, hvor jeg havde ulidelige kvaler og alvorlige finansielle problemer. Men i de svære tider holdt jeg altid i mit sind fast ved drømmen, og selv om jeg ofte blev jagtet af rasende kreditorer, bevarede jeg altid en positiv indstilling.

Jeg glemmer aldrig den morgen, da manden fra retten kom forbi. Jeg havde været ude og svire med vennerne til daggry, og en time senere ringede det på døren. Fortumlet stavrede jeg ud og lukkede op, og dér stod en meget officielt udseende person med en bunke dokumenter i hånden. Dengang var sådanne retsdokumenter ombundet med rød snor, og det var synet af snoren, der med det samme fik mig til at råbe vagt i gevær.

“Mr. Wilde,” sagde fogeden med klangfuld røst. Men før han kunne få sagt mere, hvilket uden tvivl ville have været en lang opremsning af anklager og en detaljeret beskrivelse af, hvem der sagsøgte mig for hvad, afbrød jeg ham. “Den skiderik,” sagde jeg, “han er stukket af og skylder mig for tre måneders husleje; elektriciteten har han heller ikke betalt, og der er 300 dollars på telefonregningen for udlandssamtaler.”

Fogeden begyndte at få medlidenhed med mig og fortalte, hvor uansvarlige folk var blevet nu til dags. Det endte med, at jeg inviterede ham ind på en kop te, og vi sludrede blandt andet om det engelske lovsystem. Han fortalte, at han ikke tjente ret meget på at gå ud og stævne folk, så jeg sagde: “Hvis De finder den slyngel til Wilde, så vil jeg give Dem 50 pund for at fortælle mig, hvor han er.” Fogeden blev henrykt over muligheden for at tjene lidt ekstra og lovede, at han nok skulle gøre sig umage. Jeg fulgte ham til døren, og mens jeg lod en ekstra chokoladekiks smutte ned i hans lomme, ønskede jeg ham alt

muligt held og lykke. Mine venner, som lå og sov forskellige steder i lejligheden, begyndte nu at samles i køkkenet. Jeg fortalte dem historien om fogeden, og vi var ved at dø af grin. På en eller anden måde var der aldrig et kedeligt øjeblik, selv når undervisningen i overflod beskæftigede sig med de negative aspekter.

Sagen er, at det tager tid at bringe tænkningen op på et niveau, hvor den accepterer større muligheder, og det er vigtigt, at du ikke fokuserer på negative tilbageslag. Man kan let få selvtilliden rystet af tidlige nederlag, og ofte bliver disse nederlag mere virkelige, end de behøver at være. Det gælder om at opfatte nederlagene som lærepenge, der må betales for at lære livets spil. Det er opmuntrende at vide, at mange millionærer er gået fallit mindst en gang, før de fik jackpot. At du er modig nok til at træde frem og give dit bidrag, betyder, at du af og til naturnødvendigt må lide nederlag. Sådan er det nu engang, men til sidst bliver det godt. Du behøver en masse tålmodighed og stædighed for at holde ud, mens Den Universelle Lov leverer.

Det er ligesom at så et frø. Hvis du kommer tilbage en uge senere, ser det ud, som om der ikke er sket noget. Men du må give energien tid til at bygge sig op og vokse, og da det drejer sig om en esoterisk energi, vil du ikke nødvendigvis få noget ydre bevis på, at den er virksom. Lær at have tillid, og hold dine følelser borte. Arbejd i mellemtiden på at ændre din bevidsthed, så den kan acceptere mere.

Slut på siden. Du er på [Pengespillet.dk](http://www.pengespillet.dk) • opdateret: 20. Sep. 2018